29 Af 33/2011-30

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M É N E M R E P U B L I K Y

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce: **CAMPA - NET a. s.**, se sídlem Jeseník, 28. října 892/11, proti žalovanému **Magistrátu města Brna**, se sídlem Brno, Dominikánské nám. 1, o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 1. 2011, č. j. MMB/0017836/2011 a č. j. MMB/0017852/2011,

t a k t o :

I. Věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 29 Af 33/2011 a sp. zn. 29 Af 34/2011, **s e s p o j u j í** ke společnému projednání. Nadále budou vedeny pod sp. zn. 29 Af 33/2011.

II. Žaloby **s e z a m í t a j í** .

III. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věcí

[1] Včas podanými žalobami se žalobce domáhal zrušení shora označených rozhodnutí, jimiž žalovaný zamítl žalobcova odvolání a potvrdil dodatečné platební výměry vydané dne 29. 11. 2010 Úřadem městské části Brno-Vinohrady (dále též „správce poplatku“) pod č. j. BVIN 8250/2010/FIN/Chvi a č. j. BVIN 8251/2010/FIN/Chvi.

[2] Dodatečným platebním výměrem *č. j. BVIN 8250/2010/FIN/Chvi* správce poplatku žalobci doměřil místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí dle § 10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění zákona č. 183/2010 Sb. (dále jen „zákon o místních poplatcích“), za období 1. 7. 2010 - 30. 9. 2010 ve výši 85 000 Kč. Původně správce poplatku vyměřil předmětný místní poplatek platebním výměrem ze dne 11. 11. 2010, č. j. BVIN 7832/2010/FIN/Chvi, ve výši 10 000 Kč, a to za 2 ks jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí. V odůvodnění dodatečného platebního výměru správce poplatku uvedl, že dle sdělení Ministerstva financí bylo pro žalobce na adrese Brno, Pálavské náměstí 5 povoleno 19 ks terminálů, přičemž poplatku podléhá každý povolený přístroj bez ohledu na okolnost provozování, a to až do chvíle ohlášení trvalého ukončení provozu.

[3] Dodatečným platebním výměrem *č. j. BVIN 8251/2010/FIN/Chvi* správce poplatku žalobci doměřil místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí dle § 10a zákona o místních poplatcích za období 1. 10. 2010 - 31. 12. 2010 ve výši 85 000 Kč. Původně správce poplatku vyměřil předmětný místní poplatek platebním výměrem ze dne 10. 11. 2010, č. j. BVIN 7833/2010/FIN/Chvi, ve výši 10 000 Kč, a to za 2 ks jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí. V odůvodnění dodatečného platebního výměru správce poplatku uvedl, že dle sdělení Ministerstva financí bylo pro žalobce na adrese Brno, Pálavské náměstí 5 povoleno 19 ks terminálů, přičemž poplatku podléhá každý povolený přístroj bez ohledu na okolnost provozování, a to až do chvíle ohlášení trvalého ukončení provozu.

[4] V odůvodnění rozhodnutí o odvoláních žalovaný shodně uvedl, že zpoplatnění jiných technických herních zařízení za období od vydání povolení Ministerstva financí není v rozporu s příslušnými ustanoveními zákona o místních poplatcích a obecně závazné vyhlášky statutárního města Brna č. 9/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Již ze samotného zákonného názvu předmětu poplatku vyplývá, že na rozdíl od výherního hracího přístroje, který musí být provozován, aby podléhal místnímu poplatku, jiné technické herní zařízení provozováno být nemusí. Pokud by tomu tak mělo být, muselo by v zákoně být uvedeno „*[...] nebo provozované jiné technické herní zařízení povolené [...]*“. Žalobce v odvolání netvrdil, že by v předmětné provozovně neměl povoleno provozování celkem 19 ks jiného technického herního zařízení, ani že by provoz těchto zařízení byl trvale ukončen. Správnost výpočtu vyměřeného místního poplatku, ani vady řízení žalobce nenamítal.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobách

[5] V podaných žalobách žalobce stejně jako v odvoláních uvedl, že žalovaný i správce poplatku na zjištěný skutkový stav nesprávně aplikovali právní předpisy. Dle § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích podléhá místnímu poplatku každý provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. Dle žalovaného poplatková povinnost, resp. její vznik není u jiného technického herního zařízení vázán na den zahájení jeho provozu, ale na vydání rozhodnutí Ministerstva financí o povolení jeho provozu. Tomu odpovídá i čl. 6 obecně závazné vyhlášky statutárního města Brna č. 9/2010. Tento závěr však již není nepochybný ve světle článků 3, 4 a 5 této vyhlášky. Zejména její čl. 4 a 5 stanoví podrobnosti k vybírání poplatků ve smyslu zmocnění obsaženého v zákoně o místních poplatcích a plyne z nich, že se tento místní poplatek vybírá z provozovaných jiných technických herních zařízení. V daném případě měl sice žalobce v předmětných hernách (Brno, Pálavské náměstí 5) povolen provoz 19 ks jiného technického herního zařízení, ale provozováno bylo pouze 6 ks těchto zařízení. Vyměřil-li správce poplatku místní poplatek jako násobek základní sazby a počtu povolených jiných technických herních zařízení, postupoval v rozporu s čl. 5 obecně závazné vyhlášky statutárního města Brna č. 9/2010, neboť vůbec nepřihlížel k počtu provozovaných jiných technických herních zařízení.

[6] S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného, jakož i dodatečné platební výměry správce poplatku zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobám

[7] Ve vyjádření k žalobě ze dne 11. 4. 2011, doplněném podáním ze dne 3. 5. 2011, žalovaný v prvé řadě připustil, že obecně závazná vyhláška statutárního města Brna č. 9/2010 se ve všech ustanoveních nevyjadřuje konzistentně. Dle názoru žalovaného však její zásadní ustanovení (čl. 6 odst. 1) zcela jasně a nezpochybnitelně váže vznik poplatkové povinnosti na den vydání povolení k provozování jiného technického herního zařízení. Na žalobce se přitom vztahuje čl. 9 odst. 1 této vyhlášky, podle něhož jiná technická herní zařízení, která byla povolena před účinností vyhlášky, podléhají místnímu poplatku ode dne účinnosti vyhlášky, tj. od 1. 7. 2010. Z informace Ministerstva financí založené ve správním spisu plyne, že všechna zpoplatněná jiná technická herní zařízení byla povolena před nabytím účinnosti vyhlášky. Nesrovnalosti obsažené v předmětné vyhlášce byly odstraněny vydáním obecně závazné vyhlášky statutárního města Brna č. 21/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, která nabyla účinnosti dne 1. 1. 2011 a předchozí vyhlášku zrušila.

[8] Pro vznik poplatkové povinnosti žalobce je pak vedle čl. 6 odst. 1 obecně závazné vyhlášky statutárního města Brna č. 9/2010 podstatný především § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích. Pokud by místnímu poplatku podléhalo pouze provozované jiné technické herní zařízení, muselo by v zákoně být uvedeno „*[…] nebo* provozované *jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu*“.

[9] Správci poplatků (úřady městských částí) vzhledem k nepřesnosti obecně závazné vyhlášky statutárního města Brna č. 9/2010 v roce 2010 počátek poplatkové povinnosti vázali

na vydání povolení Ministerstvem financí a zánik na trvalé ukončení provozu jiného technického herního zařízení. Žalobce však netvrdil, že by mu byl vyměřen místní poplatek za jiná technická herní zařízení, jejichž provoz byl trvale ukončen.

[10] Na podporu svých tvrzení žalovaný doložil „*Metodické doporučení k místnímu poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí*“ vydané Ministerstvem financí (sekce Daně a cla, odbor Majetkové daně, daň silniční, poplatky a oceňování) dne 14. 4. 2011 pod č. j. 26/40 810/2011-262.

[11] Na základě výše uvedeného žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věcí Krajským soudem v Brně

[12] Žalobce podal proti rozhodnutím žalovaného dvě samostatné žaloby. Každou z nich napadl jedno rozhodnutí téhož žalovaného, kterým byl potvrzen dodatečný platební výměr téhož správce poplatku, na místní poplatek za stejná herní zařízení. Rozhodnutí se liší pouze obdobím, za něž byly místní poplatky doměřeny. Napadená rozhodnutí tak spolu úzce skutkově a právně souvisela. Proto soud výrokem č. I. tohoto rozsudku předmětné žaloby spojil ke společnému projednání podle § 39 odst. 1 s. ř. s.

[13] Soud, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadená rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správce poplatku včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloby nejsou důvodné.**

[14] V daném případě žalobce učinil tématem soudního přezkumu právní otázku, zda předmětem místního poplatku dle § 10a zákona o místních poplatcích a obecně závazné vyhlášky statutárního města Brna č. 9/2010 jsou všechna *povolená* jiná technická herní zařízení nebo pouze jiná technická herní zařízení *provozovaná*.

[15] Každé ustanovení právního předpisu je nutno chápat v jeho celkovém smyslu, v kontextu s jinými ustanoveními příslušného právního předpisu i v souvislosti s celým právním řádem. Jelikož je pro danou věc klíčové právní posouzení textu právních předpisů, považuje zdejší soud za vhodné na tomto místě uvést přesná znění příslušných nejdůležitějších ustanovení účinných v rozhodné době.

[16] Zákon o místních poplatcích tak stanovil:

§ 1 písm. g)

„*Obce mohou vybírat [...] poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu*[15)]“.

Poznámka pod čarou 15) odkazuje na *zákon ČNR č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění zákona č. 70/1994 Sb.*

§ 10a:

„*(1) Poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické*

herní zařízení povolené Ministerstvem financí. Obec není povinna poskytnout osvobození od tohoto poplatku.

(2) Poplatek za výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí platí jeho provozovatel.

(3) Sazba poplatku za každý výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí na tři měsíce činí od 1000 Kč do 5000 Kč.“

[17] Z ustanovení § 1 písm. g) a § 10a odst. 1, 3 zákona o místních poplatcích vyplývá, že poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá *každý povolený* výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí a zároveň že sazba poplatku za *každý* výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí na tři měsíce činí od 1 000 Kč do 5 000 Kč. Samo gramatické znění uvedených ustanovení ukazuje, že sazba poplatku nezávisí na faktickém provozu výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení. Jedná se tedy o poplatek paušální, který se hradí za určité časové období. K tomuto závěru ostatně dospěl již Ústavní soud v publikovaném usnesení ze dne 7. 9. 1999, sp. zn. I. ÚS 249/99 (U 55/15 SbNU 309; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na http://nalus.usoud.cz), v němž se zabýval podmínkou *provozování* výherního hracího přístroje u poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj, a to ve vztahu k dřívějšímu, avšak analogickému znění zákona o místních poplatcích. Vzhledem k obdobnému charakteru řešené právní otázky vycházel zdejší soud z tohoto usnesení i v nyní souzené věci.

[18] Tyto zákonem stanovené mantinely předmětného místního poplatku byly v souladu s § 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích konkretizovány již výše citovanou obecně závaznou vyhláškou statutárního města Brna č. 9/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, která nabyla účinnosti dne 1. 7. 2010. Tato vyhláška mj. stanovila:

„Článek 1
Výherní hrací přístroje nebo jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, jejichž provozování je povolené na území města Brna, podléhají místnímu poplatku ve smyslu zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

Článek 2
Poplatku podléhá každý povolený výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí.

Článek 3
Poplatníkem je právnická osoba, která je provozovatelem výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí.

Článek 4
Poplatník je povinen doručit písemně, a to nejvýše pět a nejméně jeden den předem, správci poplatku ohlášení o uvedení výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí do provozu. Poplatník je rovněž povinen doručit

písemně, a to nejvýše pět a nejméně jeden den předem, správci poplatku ohlášení o trvalém ukončení provozu výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí, tj. zánik své poplatkové povinnosti.

Článek 5
Sazba poplatku činí 5.000.- Kč na 3 měsíce. V případě, že výherní hrací přístroj nebo jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí, budou provozovány po dobu kratší než 3 měsíce, bude poplatek vyměřen v poměrné části. Základem pro výpočet je počet kalendářních dnů v příslušném roce.

Článek 6
Vznik a zánik poplatkové povinnosti
(1) Poplatek se platí ode dne, ve kterém poplatková povinnost vznikla, tj. ode dne vydání povolení k provozování výherního hracího přístroje nebo jiného technického zařízení povoleného Ministerstvem financí.
(2) Poplatková povinnost zaniká dnem trvalého ukončení provozu výherního hracího přístroje nebo jiného technické zařízení povoleného Ministerstvem financí.

[...]

Článek 9
Přechodná ustanovení
(1) Jiná technická zařízení povolená Ministerstvem financí před nabytím účinnosti této vyhlášky je poplatník povinen písemně ohlásit správci poplatku do 15 dnů od nabytí účinnosti této vyhlášky.
(2) Jiná technická zařízení povolená Ministerstvem financí před nabytím účinnosti této vyhlášky, podléhají poplatku ode dne nabytí účinnosti této vyhlášky.
(3) Poplatek za jiná technická zařízení povolená Ministerstvem financí před nabytím účinnosti této vyhlášky, je splatný do 30 dnů ode dne nabytí účinnosti této vyhlášky. Ustanovení čl. 7 této vyhlášky se použije přiměřeně."

[19] Jak plyne z § 14 zákona o místních poplatcích patří zavedení a případná modifikace jednotlivých druhů místních poplatků v území obce do její samostatné působnosti. Obec v prvé fázi rozhodne o zavedení daného místního poplatku, následně pak stanoví specifické podmínky jeho výběru (typicky stanovením sazby v zákonném rozmezí). Postupuje při tom přísně v mezích zákona, za dodržení principu zákazu diskriminace tak může stanovit poplatek i v menším rozsahu, než je zákonem stanovený maximální rozsah (kupříkladu by obec mohla stanovit, že poplatek ze vstupného dle § 6 zákona o místních poplatcích bude vybírán pouze ze vstupného na prodejní nebo reklamní akce, nikoliv však již ze vstupného na akce kulturní a sportovní). Teoreticky by tedy příslušná obec mohla na svém území zavést a vybírat předmětný místní poplatek dle § 10a zákona o místních poplatcích pouze z fakticky provozovaných výherních hracích přístrojů a jiných technických herních zařízení. Tak tomu však v nyní souzené věci nebylo.

[20] Dle čl. 2 obecně závazné vyhlášky statutárního města Brna č. 9/2010 místnímu poplatku podléhal stejně jako dle zákona o místních poplatcích *každý povolený* výherní hrací přístroj

nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. Dle jejího čl. 6 poplatková povinnost zcela jednoznačně vznikala *dnem vydání povolení* k provozování výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí a zanikala dnem trvalého ukončení jejich provozu.

[21] Byl-li za poplatníka místního poplatku v čl. 3 vyhlášky označen provozovatel výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí, nijak z takové definice nevyplývá, že by přístroj či zařízení muselo být provozováno. Jedná se pouze o vcelku logické označení osoby, které bylo uděleno povolení k provozování výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí. Ostatně shodně poplatníka označuje i § 10a odst. 2 zákona o místních poplatcích.

[22] V ustanovení čl. 4 sice vyhláška poněkud nelogicky váže ohlašovací povinnost na uvedení jiného technického herního zařízení do provozu, z toho však nelze nijak dovodit, že by s tímto okamžikem měl být spojen moment vzniku poplatkové povinnosti, který je zcela jednoznačným způsobem identifikován v čl. 6. Je zřejmé, že tvůrce dotčeného právního předpisu vycházel z nepodloženého názoru, že provozovatelé žádají o vydání povolení jiného technického herního zařízení za účelem jeho okamžitého uvedení do provozu a nepředpokládal tak větší časové prodlevy mezi vydáním předmětného povolení a zprovozněním jiného technického herního zařízení. Nedostatečným rozlišováním mezi pojmy *provozování* a *povolení* jiného technického herního zařízení tak sice do vyhlášky vnesl prvek určité legislativně nevhodné nepřesnosti, nikoli však v míře, která by měla vliv na její srozumitelnost a předvídatelnost. K uvedenému lze dodat, že čl. 4 vyhlášky se v žalobcově případě neuplatnil, neboť, jak plyne ze správního spisu, všechna předmětná žalobcova jiná technická herní zařízení byla Ministerstvem financí povolena před nabytím účinnosti této vyhlášky a žalobce tak měl při jejich ohlášení postupovat dle čl. 9 vyhlášky.

[23] Vycházel-li pak tvůrce dotčeného právního předpisu z jistého ztotožnění pojmů *provozování* a *povolení* též v čl. 5 vyhlášky, lze opět uzavřít, že tato nepřesnost nemohla mít vliv na jednoznačné stanovení vzniku poplatkové povinnosti v čl. 6. Vyměření poplatku v poměrné části v případě, kdy jiná technická herní zařízení budou *provozována* po dobu kratší než tři měsíce, je nutno chápat právě ve smyslu čl. 6 vyhlášky tak, že vyhláška citlivě pamatuje na situace, kdy časový interval mezi vznikem a zánikem poplatkové povinnosti nebude beze zbytku dělitelný třemi měsíci, či jinak řečeno, na situace, kdy ke vzniku nebo zániku poplatkové povinnosti dojde jindy, než v první, resp. poslední den příslušného čtvrtletí. Lze dodat, že v daném případě byly poplatky vyměřeny za celou standardní dobu tří měsíců, druhá věta čl. 5 vyhlášky tak nebyla aplikována.

[24] Z výše uvedeného vyplývá, že obecně závazná vyhláška statutárního města Brna č. 9/2010 v mezích zmocnění obsaženého v zákoně o místních poplatcích stanovovala místní poplatek za každý *povolený* výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. V souladu s tím doměřily správní orgány žalobci místní poplatky. Předmětem poplatku bylo 19 ks jiného technického herního zařízení, které byly povoleny Ministerstvem financí před nabytím účinnosti citované vyhlášky, přičemž podle jejího čl. 9 podléhaly místnímu poplatku ode dne nabytí její účinnosti.

V. Závěr a náklady řízení

[25] Krajský soud v Brně tedy shledal žalobcovy námitky nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žaloby jako nedůvodné podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[26] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věcech úspěch neměl (žaloby byly jako nedůvodné zamítnuty) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 22. ledna 2013

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu